

Viaje a Italia

Títol original: *The Trip to Italy* **Direcció i guió:** Michael Winterbottom **País:** Regne Unit
Durada: 108 min **Any:** 2014 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Steve Coogan, Rob Brydon, Claire Keelan, Rosie Fellner, Marta Barrio, Ronni Ancona, Timothy Leach, Rebecca Johnson, Alessandro Cuomo, Alba Foncuberta Bufill, Flora Villani **Fotografia:** James Clarke
Distribuidora: Film Buró **Estrena a Espanya:** 07/10/2016
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Viaje a Italia és la continuació de *The Trip* (2010). En aquesta ocasió veurem l'Steve i el Rob embarcar-se en una nova aventura. Tots dos hauran de viatjar a sis llocs diferents d'Itàlia (Ligúria, Toscana, Roma, Amalfi i, finalment, Capri), en els quals gaudiran d'un saborós menjar. (Sensacine)

CRÍTICA

A *Viaje a Italia*, darrera obra del cineasta i seqüela de *The trip*, Winterbottom aconsegueix portar a la seva màxima expressió aquest estil de vida basat en la comicitat i l'espurna.

L'experiència vital ens mostra que l'humor per l'humor és una arma que pot ser tan salvífica i alliberadora com provocadora i destructiva. El realitzador Michael Winterbottom manipula amb habilitat aquest element tan humà de tal manera que omple de potència la capacitat redemptora (la primera) deixant buida i sense contingut la disposició polèmica i nociva (la segona). En altres paraules, el director de Blackburn no està dirigint l'acudit i la broma pel mer riure contra un tercer que pugui sentir-se ofès, sinó que ho enfoca cap al mateix individu que profereix la burla, així com a l'interlocutor que està dins del joc. Winterbottom ja ens va demostrar amb *The trip* (Anglaterra, 2010), i ho fa ara amb *Viaje a Italia* (Anglaterra, 2014), que l'humor per l'humor pot ser una manera de vida dissipadora de tensions si se sap gestionar amb cert. És a dir, el director britànic sap que un efectiu mètode per saber estar i viure en el món, i a més el sap dur a terme, és omplir els buits i falles que produeix caminar per la vida mitjançant la riallada.

És a *Viaje a Italia*, darrera obra del cineasta i seqüela de *The trip*, on Winterbottom aconsegueix portar a la seva màxima expressió aquest estil de vida basat en la comicitat i l'espurna. Si a *The trip* l'actor Steve Coogan interpretant-se a si mateix es veia obligat, per desavinences de la vida, a ajuntar-se a Rob Brydon fent de Rob Brydon per realitzar un viatge gastronòmic; serà a *Viaje a Italia* on tots dos, anys després d'aquest primer viatge, seran cridats per fer un recorregut per sis restaurants a Itàlia. La importància d'aquesta aventura que ens proposa Winterbottom és que no es tracta d'un viatge encomanat al coneixement d'un mateix, com sol ser l'objectiu de qualsevol *road movie*, sinó que ens mostra el periple de dos personatges que només busquen el plaer d'una vida que ja coneixen. Un plaer que tindrà dos objectius: d'una banda, el recorregut gastronòmic i del bon menjar que serà mostrat amb plans detall dels plats i la seva preparació a la cuina; d'altra banda, el ritual del menjar servirà com a base per erigir el goig de l'alegria produïda per la comicitat delirant i absurda.

Aquesta síntesi entre delit culinari i esplai còmic estarà sostinguda de manera permanent per uns diàlegs interminables que van des de la simple imitació fins a ratllar l'irracional. Uns diàlegs que fan efecte bufetada a la lògica desencantada i mecànica per la qual es regeix aquest nou mil·lenni. Rob Brydon, obsessionat a seguir els passos de Lord Byron en el seu autoexili a Itàlia, imitarà des de Hugh Grant fins a Al Pacino, passant per una permanent burla de si mateix i de la seva mediocritat com a actor. Pel que fa a Steve Coogan, el sarau no tindrà un inici explosiu com el cas de Brydon, sinó que va des de la contenció i timidesa fins a la plena connexió amb el seu company de viatge. En definitiva, la relació entre tots dos actors dinamitarà qualsevol forma d'actitud moderada pel que fa a l'obertura a la vida, així com farà regurgitar en l'espectador certes àrees cerebrals que possiblement tenia adormides.

La mirada de Winterbottom sembla anar més enllà de la joia que es desprèn de la interacció entre els actors a un segon pla. En altres termes, el cineasta deixa un pòsit amarg que és connatural a aquest tòpic sobre el qual es construeix la pel·lícula: Aprofita el moment que la vida passa! El caràcter efímer de l'existència, encara que amagat, es fa patent al llarg del film fent conscient l'espectador que aquest moment que ens agradaria que fos infinit, en realitat no ho és. És a dir, que la plenitud amb la qual tant els protagonistes com nosaltres envoltem i envoltem la temporalitat d'alguns dels moments que constitueixen les nostres vides és realment i tan sols una activitat que omple espais buits. Els comentaris aguts, el sexe, l'alcohol, el menjar... són un cant a la vida, sí, però a una vida que s'acaba, ens està dient Winterbottom. Malgrat tot sempre podem recórrer a la broma i a aquesta brillantor que produeix el sol de la Mediterrània i que inunda la pel·lícula. *Viaje a Italia* aconsegueix riure's de la vida i fer lleuger el trànsit pel món.

Pablo Castellano – elcineenlasombra.com